

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM. Kolossváry Dezsőné: December 24. — Mátrai Gyula dr.: Ismerjük fel a kegyelmet! — Kosztolányi Argela: Hajnalt várók. — «Erő árad belőle.» — Fridiczkyné Scmoll Erzsébet: Karácsonyest. — Gálosiné Ottlik Myra: Glória! Glória! — M. R.: Eucharisztikus jelek, melyeket a karthágói lapokban találtak. — Hoffer Ilona: Az örök város. — Gerely Jolán: A jó pásztorznak semmi sem lehetetlen. — Bozóky Kálmán: Békevágy — Imaszándékunk: A szeretet útja. — Oltáregyleti élet.

DECEMBER 24.

Fenyőillat száll a légben,
az Angyalok fenn az Égben
örvendeznek nagy örömmel
ma nincs a földön baj a könnyel.,

A szemekben öröm csillog,
karácsonyfa fénylik, villog,
ma született Betlehembben,
igaz Isten és Emberségben,
bíborfényű Kelet táján,
ma született az Isten Bárány.

Ha szenvedünk és ha fázunk,
jászolához eltalálunk,
csoda-csillag ragyog szépen,
tündökölj a csoda-éjben.

Ha visszük lelkünk hófehérét,
nekünk adja szíve vérét,
átkarol a Kisdéd karja
zengj — Karácsony szent harangja.

Fenyőillat száll a légben,
az Angyalok fenn az Égben
örvendeznek nagy örömmel
s játszadoznak igazgyönggyel,
ma született a Megváltó
Gloria in Excelsis Deo.

Kolossváry Dezsőné.

Ismerjük fel a kegyelmet!

Az adventi idő különösen alkalmas arra, hogy lelki dolgokkal mélyebben foglalkozunk. Az isteni kegyelem ideje az advent. A nagy segítség, a Megváltó megérkezése. Ő a kegyelemforrás! Ő szerezte, mert Ő érdemelte ki mindannyiunk számára a kegyelmet. Az Ő kegyelmét adagolja állandóan az Isten és az egyház. De alig veszünk róla tudomást még akkor sem, amikor egyenesen a malasztot keressük a bűnbánat szentségében, vagy ha állandóan a kegyelem boldog állapotában vagyunk, sokszor elmennek napok és hetek, hogy rá se nézünk erre a kincsünkre és nem örülünk neki. Pedig oly szegények vagyunk mi mostan örömben! A sok földi «nincs» idején olyan jó arra gondolni, amink van a lelki síkon és különösen a «kegyelem terén».

1. Ha a megszentelő malaszttra gondolok, felismerem magamon az isten-gyermekesség rangját, amely minden ember számára elérhető és az örök jólét biztosító. Minden emberen az isteni Főlség fénye és tulajdonjegye ez, mint a csillag a karácsonyi angyal homlokán. Az ember értékéről, örök hivatásáról nemcsak beszél a megszentelő kegyelem, de jogosít is az Isten elgondolása szerinti örök boldogságra. Mit jelent ez nekem? Mindent! Mindenem megvan, ha ez megvan. Bármennyit küzdök, nélkülözök és szenvedek, ezt az «örömet senki el nem veheti tőlem!» Hisz amire az Úr kegyelme jogosít, az minden földi jónál nagyobb, szebb, boldogítóbb, fenségesebb.

2. Ha a segítő kegyelemre gondolok felismerhetem magamon a fényt, amelyet Isten hintett rám, hogy világítson életutamon — az erőt —, amely többre képesít, mint a megszokott emberi — a lendületet —, mely akaratom tespedtségét megszünteti és olyan dolgokra képesít, amiket nélküle egyáltalában nem, vagy csak nagyon nehezen valósíthattam volna meg.

Amikor lelkileg látok az Isten segítő kegyelmének fényében, felette állok a földi embernek, aki nem látja, amit én látok; neki természetes csak, amiben éni az Isten világosságában felfedezem a természetfölöttit, a kegyelmet s boldog vagyok ezen felfedezéssel, mert azt érzem, hogy Isten törődik velem; hogy pont akkor, amikor lelkem besötétedett — sugározza át a felhőket az Ő kegyelme és gyémántcsillogású lett a könny a szememben, szépséges és vonzó előttem az út, amelytől borzadva visszarettentem. Mind ez azért van, mert a kegyelemben Isten jóságát ismerem fel.

Amikor valami szokatlan teljesítményre képes vagyok, sőt könnyen és örömmel csinálom, az élet irama nem fáraszt, ellenkezőleg mosolyogva megyek át az élet — máskor jajgatásos — küzdelmeim és ráeszmélek arra, hogy az Úr kegyelme bennem a pótló erő, hogy «mindenre azáltal vagyok képes, aki engem erősít»; akkor felismertem a kegyelmet és az óriások erőtudatának örömeivel akarok tovább futni életutamon. A jó Isten iránt hála és bizalom fakad szívemben, mely lendít, buzdít és apostollá nevel: a kegyelem hirdetőjévé leszek, ha magam felismerem és a saját életemben az értékét láttam a kegyelemnek.

Oltáregyesületi életünk — az engesztelés — a kegyelemre van alapozva; tudatosítsuk, értékeljük ezt az alapot és egy percre se szálljunk le róla! Az advent szellemében keressük Krisztusban a kegyelemforrást! *Mátvai Gyula dr.*

Az Úr napjának, a vasárnapnak megszenteléséért indítsunk mindenütt propagandát. *Beszéljük meg jól az oe gyűlésen mit tehetünk a szent ügy érdekében és aztán cselekedjünk!*

HAJNALT VÁROK.

Zeng a szívem húrja és a csendet
 más nem is zavarja. Hull a hó, a hó!
 Vár a dalhajó, az Égbe húz, hahó!
 — S míg a lelkem száll, — adventre csenget.

Jó karácsony, és az Ember álma
 áttör bűnhomályon, lelke «Napra» néz,
 hó ruhát vesz, hívja béke, ... szója méz.
 Bús, szegény remél s zöng menny falán ma.

Hófehér az élet útja, vagy sötét,
 minden ember érzi Égnek örömét;
 sír felett is égi mécsek égnek!

Ködruhába jó a téli este már,
 hó Ostyába Kisded égi Teste vár, —
 Hajnalt várok, harmatát az Égnek!

Kosztolányi Angala.

«ERŐ ÁRAD BELŐLE.»

Engem az Úr Jézus az Oltáriszentségben ragadott meg, ott ismertette meg velem az igazságot, általa térített meg. Az Oltáriszentség változtatott át modern, megkeresztelt pogányból keresztény katolikus hívővé. Hálát akarok itt most adni ezért Neki és szeretném, ha egész életem állandó hálaadás lenne a kegyelemért, melyet Isten Benne és Általa adott nekem.

Nagyon okosnak tartottam magam valamikor. Azok közé tartoztam, akik csak azt hajlandók hinni, amit eszükkel fel tudnak fogni. Nem gondoltam meg, hogy így a Mindenható Istent saját gyarló és korlátolt emberi műveimre alacsonyítom le. Mert Istenben azért hittem és hittem a lelkünk halhatatlanságát, meg az örök életet. Ez a három dolog volt a fix pont lelki életemben, minden egyebet pedig, amit szent hitünk tanít, emberi agyammal mérícskéltem, vita tárgyává tettem, kétségbe vontam és legtöbbször el is vettem.

Az irgalmas Isten azonban — «Aki nem kívánja a bűnös halálát, hanem hogy megtérjen és éljen» — megmentett. Nem embert használt fel erre eszközüül, nem észkökkel győzte le lázadásomat, hanem az Ő két örök és legnagyobb fegyverével: a szenvedéssel és azzal, hogy — mikor ez a szenvedés már rávezetett a kicsinyek és keresők útjára — megmutatta Magát nekem.

Bánatomban felismertem, hogy emberben nem bízhatok, ember nem segíthet rajtam. De itt van Isten, itt van Jézus, Akikről azt tanultam és hallottam, hogy irgalmasok és szeretnek minket, Ők segíthetnek. Hozzájuk fordultam hát, elkezdtem újra templomba járni. Nem szentmisére, ó nem, ettől még messze voltam, hanem délután, amikor lehetőleg üres a templom, nem zavar senki és semmi és a hangulatos félhomályban olyan jól lehet Istennek panaszkodni, könyörögni, magyarázni és ígéreteire várni.

Évekkel ezelőtt egy délután is így tévedtem be a Ferencsek templomába.

Fogalmam se volt róla, hogy miért van tele a templom és miért van kitéve a Szentség? «Valami litánia-féle volt» — gondoltam — és láttam, hogy a pap épp fölmege a kis lépcsőn az Oltáriszentségért. «Most mindenki térde fog borulni — gondoltam — és a mellét verni, de én ezt nem teszem, mert én nem hiszek a valóságos jelenlétben s így tőlem ez képmutatás lenne. Pedig szent dolgokat nem szabad képmutatón csinálni. Majd csak meghrjlok a padban, hogy ne botránkoztassak.» Alighogy ezt végiggondoltam, a Páter már fordult is kifelé a monstanciával. A gyertyák fénye rávetődött az arany Szentségtartóra, az visszaverte a sugarakat és egy sugárnyaláb keresztülhasított a templomn, egyenesen az utolsó falig, ahol ültem és mint egy éles, hegyes nyíl belehatolt a szívembe! Nem tudtam, mi történt velem, csak arra eszméltem, hogy térden állok, verem a mellemet és nagybuzgón mondogatom magamban az áldozásnál szokásos szavakat: «Uram, nem vagyok méltó, hogy hozzám jöjj».

Úgy mentem haza, mint egy részeg. Úgy éreztem, hogy valami óriási, felfoghatatlan boldogságot kaptam, ami most be van zárva a szívembe és bámulya — de most már — hittel ismételtettem magamban: «csakugyan igaz, itt van a Jézus».

Azóta sok idő telt el. Az Úr Jézus szelid türelemmel, lassan, lépésről-lépésre vezetett tovább, míg megismertem a teljes igazságot, míg megtört gögöm és — 27 év után — életgyónást végeztem és újra magamhoz vettem az Erősek Kenyerét.

Ennek most négy éve. Megszoktam a rendszeres gyónást, a gyakori áldozást. Viláért se mennék úgy szentmisére, hogy ne áldozzam, egyszer megtörtént, hogy véletlenül cukrot ettem előtte s így nem áldozhattam, sohase fogom elfelejteni azt a keserves érzést. Mintha csonka lett volna a mise számomra és irigykedve néztem a hosszú sor áldozót. És ha most visszatekintek életemre, látom, hogy ez alatt a négy év alatt többet haladtam lelkileg, az azelőtti 44 évnél és kaptam olyan békét, örömet, erőt és boldogságot, amelyent azelőtt nem ismertem, még életemnek, emberileg legboldogabb szakában sem.

Az Úr Jézus visszavezetett a jó Materhez is, akinek régen, leánykoromban, biztosan sok szomorúságot okoztam nyakas, kemény és hitetlen természetemmel és aki biztosan akkor is imádkozott értem. Végig csináltam a zárdában négy gyönyörű lelkigyakorlatot, ami által megerősödött bennem minden, ami még bizonytalan és ingadozó volt. Most pedig havonta bejárok egy «lelki magány» napra és ezek a napok mindig határkövek életemben. Amikor fenn térdelek a Galérián, olyan közel a Szentségi Úr Jézushoz, úgy érzem, hogy tökéletesen boldog vagyok, hogy ez a mennyország előíze és eltörlül minden külső lárma, aggodalom és gond... Egy hónapra való erővel és örömmel, bizalommal és békével jövök mindig haza.

Most volt a kongresszus keretében tartott szentóra. A vezető lelkiya beszélt a tíz bélpoklosról, kik közül csak egy jött vissza hálát adni Jézusnak a gyógyulásért... Úgy átéreztem, hogy én is ilyen lelki bélpoklos voltam, az Úr engem is meggyógyított és megadta azt a kegyelmet is, hogy itt lehetek az Ő lábánál és hálát adhatok Neki.

Megtérésem óta szerettem volna mindenkit megtéríteni. Beszéltem, vitakoztam, imádkoztam, bizonyosságot tettem... bizony nem sok eredménnyel. Rájöttem már, hogy a szó nem sokat ér, de ha rá lehetne venni az embereket arra, hogy hetenként csak egy negyedórát töltsenek a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt, akkor minden szó és magyarázás nélkül is megtérnének, megismernék — hozzám hasonlóan — az igazságot, mert «Erő árad Belőle!»

De mert erre a legtöbb ember nem h'j'andó, nem lehet mást tenni, mint sokszor elmenni helyettük is, sokat térdelni Előtte és buzgó imában Eléje vinni őket, kérve, hogy Ő maga vonzza őket magához, ismertesse meg velük Magát és adja meg nekik is azt a boldogságot, amit nekem megadott.

Aldott legyen érte az Ő szent Neve!

KARÁCSONY EST.

Szent karácsony estén kigyúlnak a lángok,
Betlehemi szent fény terjeszd szét varázsod,
Ne legyen ma árva, ne legyen elhagyott,
Ne gyűlöljék egymást, szegények — gazdagok.

Ne legyen szenvedő, ne legyen ma beteg,
Betlehemi Jézus, nyujtsd ide kis kezed,
Simogasd meg fájó, vérző homlokunkat,
Hogy kik nem remélnek, — ma hinni tudjanak.

Adj az éhezőnek egy darab kenyeret,
Ha fáradt a lelkük érezzék szívedet
Ne legyen ma harag — ne legyen ellenség,
Csak szeressük egymást, csak legyen békesség.

S mi árva, de azért nem csüggedő magyarok
Kérünk, hogy jöjjön el, a mi új tavaszunk!
Jézuska, — gyógyítsd meg az egész világot
Szent karácsony este — legyen neved áldott.

Frideczkyné Schmoll Erzsébet.

GLÓRIA! GLÓRIA!

A csillagok ma lefutnak az égről,
Hogy a fenyők hegyén kigyúljanak
És meglágyuljanak az emberek szívei,
Hogy Jézushoz, az Istenhez jussanak.

Mi'n vehette birtokába: a Jó, így a földet,
Mit annyi bűn oly sötéten öröl?
Fény és Árny, Údv és Rontás
Igy fakad e Földön, — egy töről?

Feledjük ma este a bűnt, a kint,
Oldódjon fel szívünk a hitben.
Nem kegyetlen sors embereknek lenni itt,
Hol Szűz karjáról ránk mosolyog az Isten.

Gálosiné Ottlik Myra.

Eucharisztikus jelek, melyeket a karthágói lapokban találtak.

(Folytatás.)

3. A galamb.

A galamb oly szimbólum, mely a hallal és báránnyal az Egyház első százada óta megjelent. Ebben rendszeren a Szentlelket ismerik fel s nem hiányoznak ehhez az okok, de bizonyos esetekben a Mi Urunk Jézus Krisztust is lehet benne látni.

Mondjuk előbb azt, hogy a szimbólikus nyelvben a madár általában Jézus Krisztust jelképezi, akkor is, ha nem galamb, pelikán vagy ibiszmadár képében tűnik elő. A madarak, így meghatározatlan formában, a híveknek Jézus Krisztushoz való viszonyát is jelzik.

Mint a hal, bárány stb.-vel tettük, így a galamb rubrikájában is ideszámítjuk nemcsak a galambot, hanem minden más madarat is, melynek fajtáját nem lehet világosan meghatározni.

Szent Meliton kulcsa tudós munkájában látjuk a madár szót, mint a Megváltó szimbólumát adva, sőt mint Isten jelképét.

A galamb a vízözönben, mint az isteni békének hírnöke jelenik meg, Tertullian kifejezése szerint. (Ad. Valent. II.) Kezde től fo va az is eni béke hírnöke. És később Izaiás próféta a Messiást a Béke Fejedelmének fogja hívni.

E Béke Fejedelme nem akart-e a Templomba való bemutatása napján megváltva lenni, megegyezőleg Mózes törvényével, — két kis gerlice vagy két kis galamb által? Par turturum aut duos pullos columbarum. (Luc. II. 24.)

Jézus Isten és ember. Szent Meliton kulcsa szerint istenségének jelképe a galamb. Erre különös ok van! Tudjuk, hogy a görög abc mindenik betűjének valamelyes számértéke van. S a Mi Urunk maga mondá Szent János látomásában: «En vagyok a kezdet és a vég!» az alfa és az omega. Ezzel istenségét és örökkévalóságát jelzi. Ha a betűk értékét elemezzük, mely a galambot jelentő görög szó *κολυμβός* ból van képezve, úgy ugyanazt a számot kapjuk, melyek együttesen az alfa és omegát adják, első és utolsó betűjét a görög abc-nek. A viszonyok ezen összetalálkozásának kell tulajdonítani, hogy a galamb lett az Istenember szimbólumának téve és használták az első keresztények, mint a halat, melyről felismerték egymást.

Ha Szent Meliton madarat tett a II. században az Isten jelképévé, látjuk, hogy Tertullian kevés idő múlva a galambot teszi meg a keleti Krisztus jelképévé. *Oriente Christi figuram.* (Adv. Val. c. III.) És jól látjuk ugyanezen fejezetben az isteni Megváltó jelentését, midőn Őt így hívja: *Columba nostra.* Lehet megidézni a karthágói pap ezen szövegét is: «*Christum columba demonstrare solita est.*» (Adv. val. c. III.)

A galamb, mint fontos tárgy, több mint százszor jelenik meg a karthágóiak lámpáin.

Mily más szimbólum illene jobban az isteni Megváltó és a Szentlélek jelképezésére, mint a galamb, e bájos repülő, melyet Szent János az ő végső öregségében annyira szeretett simogatni és amelyet Szent Cyprián egyszerű és vidám madárnak nevez, melynek nincs keserű epéje.

Hogyne lehetne elismerni eucharisztikus jelképnek, mikor látjuk a galambot szőlőlevelek között, vagy szájában egy fürt szőlővel, mely némelykor egy

kereszttel van helyettesítve. Máskor a pajzzsal, Krisztus monogrammjával látjuk. Olykor bárány is előjön, hátához szorított kereszttel.

S hogyné ismernénk fel eucharisztikus szimbolumnak, mikor a galamb a kereszten van, az élet fáján, vagy egy sátor alatt, vagy tabernákulumban, körülvéve kis galambokkal, mint a hal halacszkákkal. Vagy amikor látjuk a galambot körülvéve halacszkákkal, pálmákkal, keresztekkel vagy szívekkel.

Nem lehet tagadni az eucharisztikus értelmet, mikor a galamb egy kehely oldalán van s mikor a kehelyhez két bárány van alkalmazva, azután körülvéve halacszkákkal, madarakkal és szívekkel.

Nemde az ész sugalmazta az eszmét, hogy galamb formáját adják a szent edényeknek, melyek arra voltak rendelve, hogy a szent Eucharisziát őrizzék benne?

Ilyen volt a legrégebb ciboriumok alakja. Rendesen értékes fémből, aranyból vagy ezüstből készültek. Az eucharisztikus galamb a bazilikákban rendszeren a főoltár fölött volt felakasztva, a négyoszlopos cibóriumboltozat alatt, ahol a szentmise bemutatva lett. Látható még a ciboriumoknak helye és maradványa minden carthagói bazilikában és másutt is Észak-Afrikában.

Tertullian a bazilikát így nevezi: «Columbae Domus» — a Galamb Háza.

A művész, ki Szent Lajos halálának jelenetét festette a Lavigerie-múzeumnak nagy társalgójában, melyet a Keresztshadak-terme néven ismernek, — szerencsés gondolattal — a királyi sátor alatt, hol a kegyes monaiki szép lelkét visszaadta Istennek, ábrázol egy oltárt is, hol a szentmiseáldozat lett bemutatva. Itt lehet látni az eucharisztikus galambot is felfüggesztve egy kis láncre.

Szent Lajos látogatói így megérthetik, hogy ez volt a cibórium az első századokban, mely szokást némely templom egész a középkorig megőrzött.

Igy van ez Párisban most is, egyik társulati tag állítása szerint a Szegények Szent Juliájáról nevezett görögkatolikus templomban.

De ha a galamb Jézus Krisztus jelképe, szimbolizálja olykor a híveket is.

Egyik másik fejezetben beszéltünk egy szép mozaikról, mely Tabarcában egy bazilika belsejét ábrázolja a galambokkal, melyek a híveket jelentik, kik az oltár felé fordulnak.

Carthagói lámpáinkon látunk galambokat társulva a hal, oroszlán, pelikán életfája (Cédrus, pálma vagy más), de különösen Krisztus monogrammjá és a kereszt, különösen az eucharisztikus kereszt körül.

Láttunk két galambot is egy kehely fölött, csőrükben egy fürt szőlőt tartva. Egy-másik lámpa két galambot mutat jobbra és balra a kehelytől, honnan két szőlőág nő ki, melyen szőlőfürtök vannak.

Némelykor galambok láthatók a kereszt karjain, jelképezve a híveket, kik a Megváltás jótéteményeinek örvendenek.

Máskor a galamb kis kereszt mellett van. Jelentése azonos az előbbivel.

Olykor még kis sátor vagy tabernákulum alatt is látjuk szenvedő alakban és pálmával kísérve. Nemde a mi Oltáraink Isteni Áldozata?

Nemcsak a galambok s általában más madarak lettek az első századoktól kezdve a hívők jelképeül elfogadva, quibus aqua baptismalis sufficit — Tertullian kifejezése szerint, de ugyancsak őserinté, mint a mártírok jelképei is szerepeltek a madarak, a magasabb régiókba való repülésük miatt, qui ad superiora conantur.

A carthagói papok megkülönböztetést tettek a halacszkák és madarak jelképe között. Előbbi jelképe az egyszerű híveknek, utóbbi pedig a mártíroknak.

4. A pelikán.

Ez a madár, mely nem ismeretlen Afrikában, nagyon szereti kicsinyeit. Azt beszélték róla az ókorban a pogányok, hogy annyira szereti kicsinyeit, hogy képes felmetszeni mellét, hogy saját vérével táplálja azokat. Sőt azt is hitték róla,

hogy elhalt fiait saját vérenek átömlesztésével képes feltámasztani. Ezért fogadták el az első keresztények az önátadás és tökéletes szeretet szimbolumaként.

Afrika nagy apostola, Lavigerie bíboros, püspöki címerébe a pelikánt ezen egy szóval vette fel: Caritas.

A pelikán jelképe a szenvedő s a keresztfán utolsó csepp vérének is odaadó Jézus Krisztusnak, Ki e szent Vért a lelkek iránti szeretetből és a világ üdvéért ontotta.

A szeretet csúcspontja az önátadás lévén, így egész természetesen az Eucharisztia jelképének a pelikánt tették s ez egyike lett a leghatásosabb és legjobban tisztelt jelképeknek. Az Ostya Jézusa a pelikán neve alatt van kérve az Adoro te latens Deitas úrnapi himnuszban :

Pie Pelicane, Jesu Domine, Me immundum munda tuo sanguine
Cujus una stilla salvum facere Totum mundum quit ab omni scelere.

Ó, Úr Jézus, jó Pelikán, nagyon bűnös vagyok. Tisztíts meg Véreddel, melynek egyetlen csöppje képes az egész világot megváltani gonoszságából.

Az állatok nyelvének tudománya, főleg a madaraké, a régi keleti fajoknál feltehető. Ezt bizonyítják nemcsak Perzsiában, de még Skandináviában és Németországban is.

A rómaiak idejében a thyanai Apollonius élete példaként szolgált erre.

Salamon királynak tulajdonítják továbbá az állatok nyelvének tolmácsolását és eszerint a pelikán mondja:

«Dicsőítve legyen az Úr égben és a földön!»

(Végc.)

AZ ÖRÖK VÁROS.

(1940-i húsvéti római utam élményei.)

«Hol ő s Róma szive dobog,
Ragyog Szent Péter temploma,
Megcsókolja a föld porát
Egész világ zarándoka...»
(Mindenszenthy.)

Kit ne fogna el szent meghatottság, reszkető öröm, ha Rómára, az Egyház szívére gondol! Ez az érzés fogott el engem is, midőn nagycsütörtökön a Tiberis hídján áthaladva megpillantottam a Szent Péter-bazilika kupoláját. Lépteimet meggyorsítva, hamarosan odaértem a világ legnagyobb terére a : Piazza San' Pietrorra. Ott áll a tér közepén a hatalmas obeliszk, — még Caligula császár hozatta ide Egyiptomból, a csúcán levő keresztben az Údvőzítő keresztjének kis darabját őrzik s ezert búcsú fűződik az obeliszkhez. Elmondva a búcsúimát, végigtekintek a pompás Bernini-colonnádokon (colonna = oszlop), amely a teret övezi, — 246 oszlop tartja a fedett oszlopcsarnokot s rajta 146 szentnek szobra, — «a kőbe vésett mindenszentek litániája», mint a rómaiak nevezik, mert kettő sem egyforma közülök.

A tér jobboldalán az oszlopcsarnok felett emelkedik a Vatikán, három utcáról veszik körül ezt a kötömeget a Leó-féle falak, amelyeket még Nagy Szent Leó pápa építtetett, hogy megvédje a szaracénok betörésétől a Vatikánt. A Szent Péter-térre állandóan érkeznek a zarándokok, majd iskolák, majd papi csoportok, vagy olasz községek zarándokai, — Szent Péter sírja soha nincs egyedül — s vágyódó szemmel néznek fel a Vatikánra, amelynek ablakai mögött időnkint elsuhan egy-egy lila papi talár. Most a téren megindítják a két hatalmas szökőkutat s a bazilika bejárata előtt álldogáló egész sereg néger kispap — az etióp szeminarium növendékei — élvezzi a nagyszerű látványt.

Ámde menjünk a Szent Péterbe! Felhaladok a lépcsőkön, amelyen minden zarándok elmondja az apostoli hitvallást, — lehet-e stílszerűbb valahol a Credo

elmondása, mint itt! Odaérek a néger kispapok csoportjához, bőrük oly fekete, mint reverendájuk, ámde vörösdíszes talárjukban egy-egy kis bíborosnak nézné őket az ember; a reverenda öt vörös gombja Krisztus öt szent sebére, három vörös sávja a Szentháromságra, vörös cingulumuk a vértanuságra figyelmezteti őket.

A bazilika homlokzatát nyolc pompás korinthusi oszlop tartja fenn s emeleiteit több erkély díszíti. Az előcsarnok óriási méreteiben Nagy Konstantin s Nagy Károly császároknak lovas szobrai egészen elvesznek. A bejárat felett Giotto olasz művész gyönyörű képe fogad; Krisztus Szent Péterre bízta a lelkeket. Azután belépek a székesegyházak fejedelmébe: a Szent Péterbe! A főséges világosszürke márványbazilika ragyog az aranyló napsütésben. Előretartok a Galileai Halász sírjához! A confessio ballustrádján most nem égnek a mécsesek a nagy bronztartályokban a gyász jeléül. Térdreborulok a sír előtt: Légy üdvöz Szent Péter, az apostoli kollégium feje! Lenézek a fenséges márvány lejáraton, az aranyozott ajtóknak mögött elfalazott sírra, amely előtt VI. Pius pápa térdelő márványalakja hódol az első Pápa előtt. Mialatt imádkozom, folytonosan jönnek a hívek, ki a sír korlátjára teszi összekulcsolt kezét s elmerülve néz le, mások kis széket hoznak s leülnek a sír mellé órákat töltve itt imádságban, ismét mások térdreomlanak és forró imákat mondanak.

Imádságaim elvégezve az Apostol-sírnál, előretartok a tribunába, ahol már áll az olaj- és krizmaszentelési szertartás. A szentélyben a trilúción kapok helyet. Egy bíboros végzi a szertartást angyali áhitattal s feketebőrű kispapok fehér dalmatikákban segédkeznek Neki, ami nagyon érdekes látványt nyújt. Tekintetem Szent Péter trónszékére esik, amelyet az apostolfejedelem Pudens szenátortól kapott ajándéknak s pápasága alatt használt s amelyet bronztartóban négy egyházatya szobra tart a főoltár felett.

Szentmise után remek körmenetben viszik a szentségkápolnába az Oltáriszentséget. A körmenet a pápai csendőrség sorfala között halad, elől a Capella Sixtina pápai énekkar, majd a vatikáni kanonokok négyes sorokban nagy szürke prémgallérokkal, kezükben embernagyságú égő gyertyákkal, — egy ilyen gyertya négy gyertyából van összeforrasztva, a kanonokoknak elég átfogni. Keskeny fehér-selyem mennyezet alatt viszik a Szentséget a szentségkápolnába, amelynek oltarán száz, az oltár két oldalán levő bronzgyertyatartókon ötven-ötven gyertya ég, tehát az Oltáriszentség tiszteletére kétszáz gyertya fénye lobog. Amerre a körmenet megy, mindenütt térdelő zarándokok.

A szent szertartás után a zarándokok serege eloszlik a bazilika boltívei alatt s a nagy élmények hatása alatt boldog áhitatban tér haza szállására.

Hoffer Ilona hitoktató.

RÖPIMÁK.

Jézus isteni Szíve, térítsd meg a bűnösöket, mentsd meg a haldoklókat, szabadítsd meg a lelkeket a tisztítóúttól.

(300 n. b. m.)

Kegyes Úr Jézus, adj nekik örök nyugodalmat!

(300 n. b. m.)

Kérünk tehát, jöjj a tisztítóútban szenvedő lelkek segítségére, akiket drága véreddel megváltottál.

(300 n. b. m.)

A jó pásztornak semmi sem lehetetlen.

A világháború vérvizataros idejének emlékezete itt él közöttünk még ma is. Az idő közelségéből szemünk csak a borzalmakat látta s nem vette észre a Jó Páosztort, aki ott járt fáradhatatlanul a harcmezőn és a tábori kórházakban is, eltevédt juhait keresve. Csak a jó Isten a megmondhatója, milyen sokan és milyen csodálatosan kerültek vissza aklába olyanok, akik a háború nélkül talán mindörökre elvesztek volna.

Az alábbi eset csak egy a megszámlálhatatlanul sok közül.

* * *

Közvetlenül a front mögött, a tábori kórház egyik termében nehéz sebesültek fekszenek. Állapotuk annyira súlyos, hogy beljebb szállításukra gondolni sem lehet. Legtöbbjük menthetetlen.

A két sor ágy fölött haláltváró, fojtott csönd és reménytelen szomorúság terpszekdik. Eletről csak a betegápoló apáca halkán ide-oda suhanó lépteit beszélnek.

Am ez a fájdalmasan nehéz csönd mégsem egészen néma. Ezeknek a szenvedő, élet és halál mesgyéjén álló lelkeknek a mélyén maga az Isten beszél. Régi, talán gyermekkori képeket vetít a szemük elé és az emlékezés szívárványhídján közeledik a szívük felé.

A terem egyik sarkában nyöszörgő sebesült fekszik. Ő is ilyen, a multból visszaszált képeket lát ébren-álmódó szemével.

Néhánynapos korában keresztvíz érintette a homlokát, s emlékszik, hogy valamikor imádkozni is tudott. De magával sodorta az élet és ő elfeledte még azt is, hogy lelke van. Még kevésbbé gondolt arra, hogy van örökélet és túlvilág, ahol reá egy jóságos, szerető Atya vár . . .

Hogy gúnyolódott még tegnap is a vallás fölött, s milyen megszokott volt ajkán az istenkáromlás.

És íme, most mégis, maga sem tudja miért, arra kell gondolnia, hogy nemsokára átmegy oda . . . oda . . . abba a másik világba. A vér, amit hazájáért és embertársaiért ontott, mintegy újra megkeresztelte, s istengyermekségét tudatossá tette benne. Valami különös, megmagyarázhatatlan aggodalom fogja el és hirtelen felkiált:

— Kedves Testvér . . . papot . . . papot szeretnék!

— Papot? — Az apáca riadtan néz rá . . . Hol találjon most hirtelen papot? . . . Odakint vannak valamennyien a halál mezején, ahová a kötelességük, hivatásuk állította őket, s ahol legnagyobb szükség van rájuk . . . Bizonyosan bejön majd közülük ide is valaki, de ki tudja mikor? . . . Lehet, hogy nemsokára . . . de az is lehet, hogy csak estefelé . . . és ez a szegény lélek aligha tud már odáig várni . . . elmegy előbb . . .

A nővér a haldokló fölé hajlik; bűnbánatról és Isten irgalmáról beszél neki. Majd föláll és az elfojtott könnyektől fátyolos hangon panaszolja az ég felé: — Istenem! Hát ennek a szegény haldokló gyermekednek feloldozás nélkül kell elmennie?

Egyik szomszédos ágyban figyel egy beteg:

— Kedves Testvér . . . papot keres? . . . papot? . . . ott a szoba másik végében van egy.

— Pap! . . . Itt, ebben a teremben?

— Igen, igen . . . de rosszul van nagyon . . . mind a két lába . . . a tüdeje . . . mcg a vállá is . . . Együtt estünk el . . . ő oldozott föl engem . . .

És nehezen mozduló karjának egyetlen épen maradt ujjával oda mutat, ahol a pap fekszik.

Az apáca odafut, de az ágy előtt hirtelen megtorpan:

— Édes jó Istenem! Hát ez az? — és karja csüggedten hull alá, amint ismétli: — Hát ez az?

Reménységének vége. Szegény fiatal pap! Ma reggel hozták be s azóta önkívületben fekszik. Lehetetlen életre ébreszteni. Még nem halt meg, de nyilvánvalóan a végét járja. Az orvos megnézte és lemondóan legyintett: Itt már nincs mit tennünk!

— Nincs? De ott a terem másik végében egy lélek vár reá; hátha mégis . . . hátha . . .

Odahajlik a szinte élettelenül fekvő test fölé; egészen közel az arcához:

— Tisztelendő Úr! . . . Tisztelendő Úr! . . .

És a haldokló felnyitja a szemét . . . mintha az élet sugara villanna föl benne.

— Tisztelendő Úr! Ott a terem másik végében egy haldokló föloldozást kér!

A katonapap alig hallhatóan sóhajt valamit, de a Nővér, inkább a szívével, mint a fülével, így is megérti:

— Vigyencnek oda.

Négy ápoló fölemeli az ágyat és óvatosan, zökkenő nélkül viszi a várva-várt vigasztalót. A pap szeme ismét lezárult. Az ápoló Nővér ijedten kérdi magában, vajjon nem holtat visznek-e már?

Megérkeznek.

A két sebesültet, az apáca rendeletére, egymásmellé fektetik . . . lassan, vigyázva, hogy semmi rázkódást ne okozzanak.

És a pap most újra felnyitja a szemét. Sebesült társára pillant és odasúgja:

— Közelebb a fejedet . . . fiam . . . siessünk . . . sürgős . . .

Az apáca félrehúzódik. Azok ketten pedig suttogni kezdenek; szakadozott, töredékszavak bugyborékolnak elő ajkukról . . . úgy sietnek mind a ketten; a halál már ott áll mellettük és számlálja a pillanatokat . . .

A suttogás megszakad; a két sápadt arcra ünnepélyes nyugalom terül, és mintha egy láthatatlan fényforrásból valami sajátságos ragyogás vetődne rájuk . . .

A gyóráz befejeződött.

A pap, főséges tisztségének összeszedettségében föl akarja emelni kezét, hogy feloldozza és megáldja a megtértet. De karja nem engedelmeskedik akaratának: tehetetlenül hever az ágyon. A gyóntató esdeklő pillantást vet a Nővérré:

— Nem bírom . . . segítsen . . . a karomat . . .

Körös-körül az ágyakban meghatottan figyelnek a betegek; aki mozdulni képes, fel is emelkedik kissé, hogy láthassa a főséges jelenetet. Az ápolók térdreborulnak.

Az apáca, most már el sem fojtva könnyeit, gyöngéden megfogja a haldokló pap kezét és a másik haldokló fölé emeli, akinek arcáról világosan leolvasható, hogy lelkében imádkozik.

A pap utolsó erejét megfeszítve, halkan, de érthetően tagolva mondja: *«Ego te absolvo a peccatis tuis, in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti»* . . . Én téged feloldozlak, az Atyának és Fiúnak és Szentléleknek a nevében . . .

Azután mély csend áll be. A Testvér az egyre sápadtabbá váló két arcot

figyeli; ... a kezében tartott kar elnehezedik ... a Nővér lassan leteszi ... még néhány pillanat, majd hirtelen két egymásbaolvadó, mély sóhajtás szakad fel a ziháló mellékből, jelezve, hogy a két lélek: a papé és azé, akit megmentett együtt szállt át az örökkévalóságba ... A segítség valóban a legutolsó pillanatban jött. — Hála neked, jóságos Istenem! — suttogja a Nővér.

A távolból mintha ismét erősödnék a harci zaj; a gyászos dörgés moraja megrezgetti az ablakokat.

A könnyező apáca megfogja a két halott bajtárs kezét s a halálban fogant testvéri egyetértés megpecsételése, ugyanazzal az olvasóval fonja át mindkettőjüket.

Franciából: *Gerdy Jolan*

BÉKEVÁGY.

Epedve várom, várom már a percet,
Mikor leszáll a béke szép galambja,
Mikor nem irtja ember már az embert
S imára hív a templomok harangja.

Mikor megint urrá lesz a világon
A krisztusi, igaz nagy szeretet
S békén dalolhat kis madár az ágon,
Gránát nem dülja szét a berkeket.

Megértőn, némán néz egymás szemébe,
Karját kitarja s nem gyűlölködik
A földnek, — e porszemnek, — tarka népe,
Békés munkába kezd s — imádkozik!

Bozóky Kálmán

Szemerjaj Kovács Dénesné bencés obláta tollából egy igen nekünk való füzet jelent meg: **«Egy napot hazánkért és népünkért»** címen. A füzet a vezeklő gondolatot, a pápai körlevelek kivonataiban mutatja be és tartalmazza a vezeklő mozgalom történetének, kötelességeinek és szellemének ismertetését. Főgondolata: a magyar igazság diadalnapja nem egészen sü.ő.t ki. Ennek akadályá valószínűleg a magyar nép bűneiben keresendő. Engesztelünk tehát népünk bűnciért, hogy az igazság napja Istennek — többé akadályba nem ütköző — kegyelmében hazánk számára is felragyogjon. A füzet ára 50 fill. is jótékony célt (a kamaraerdei kápolna-egyesületé) szolgál. Megrendelhető: Bencés székház, Budapest, VIII., Baross-u. 62. címen. Az Oltáregyesület tagjainak, akik amugyis benne élnek az engesztelés gyakorlatában igen elmélyítő, erősítő és új lelki meglátásokra vezető buzdításokat adhat ez a füzet. Az örökös vezeklők t' bora is az O . tagok közül kaphat legkönnyebben új engesztelőket.

Megjelenik a mi naptárunk **«Az engesztelés kis naptára»**. Vegyük meg mind, kik a Legméltóságosabb Oltáriszer+séget szeretettel, imádvá tiszteljük. Kapható: Budapest, IX., Üllői-út 77. Ára 50 fillér.

A SZERETET ÚTJA.

Ha igaz — és igaz! — amit egy kitűnő író mond a szeretetről: «nincs a világon még egy dolog, amit annyszor hamisítottak volna, mint a szeretetet» — akkor érdemes nekünk — a szeretet nagy ünnepére készülöben — lélekben az igazi szeretet útján járnunk és imáinkkal másokat is hozzásegítenünk ehhez a boldogsághoz.

Az igazi szeretet útja az Istenre tekintő lélek áldozatos boldogsága azokban a magatartásokban és cselekedetekben, melyek mindegyikében az Ursten iránti szeretet vezérli és ennek tudata őt boldoggá is teszi, mert folyton érzi a fejlődését, a virágzását, lendületet vesz mámorától és érzi, hogy megvalósított valamit abból, amit Istenben megismert

Az apostol (1. Kor. 13, 4) ezt látja a szeretet útján: *«Szeretet türelmes, nyájas; a szeretet nem féltékeny, nem cselekszik rosszat, nem fuvalkodik fel, nem nagyravágyó, nem keresi a magáét, nem gerjed haragra, nem gondol rosszat, nem örvend a gonoszszágnak, de együtt örvend az igazsággal; mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel. A szeretet soha meg nem szűnik.»* Olyan dolgok ezek, amelyek szinte mindent magukban foglalnak, amire szükségünk van a Krisztus követésének útján. Az új törvény hirdetője és megvalósítója elsősorban Krisztus, azután mindazok, kik Hozzá hasonlók *akarnak* lenni s ez az akarásuk állandó és hatékony is. Minél jobban emlékeztetnek életükkel Krisztusra, annál több szeretetről is tesznek tanúságot.

A szeretet útján kell járnunk, mert ez az egyetlen örök út, amely nem szakad meg a földi léttel, hanem az örökkévalóságba torkolva is folytatódik és a jó Isten bíásában, a tökéletes szeretet — «Isten maga a szeretet» — élvezetében minden bimbója kinyílik és tökéletes illattal kedveskedik az Úrnak, még közbenjáró könyörgésével is, mellyel segíteni kíván a küzdő vagy szenvedő Egyházon.

A karácsony előtti idő — az ádvent csodálatosan élő Isten utáni vágyával — különösen alkalmas arra, hogy a szeretet útjának szemléletébe elmerüljünk s az örökkévalóságba öröen fohászjunk a «Harmatozzatok»-kal a szeretet fénye, melege, ereje, hódító karja, gyógyító keze és összekötő ölelése után. Gondoljunk csak végig a kinyilatkoztatást: A szeretet útján jár az mindig. «Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adá, hogy minden, aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.» (Ján. 3, 16.) «Abban ismertük meg Isten szeretetét, hogy Ő életét adta miértünk.» (Ján. 1, 3, 16.) Szeretete a csodálatos önzetlenség ellenállhatatlan vonzásával hat reánk «a bűnös emberért, a háládatlanért adtál kínhalállal oly drága bért.» Erre az útra hív az egyházi év megújulása. Szívesen lépünk reá! Lélekkel járjunk rajta! Krisztussal együtt járjunk rajta!

Imádási óráinkban jusson eszünkbe, hogy a «Szeretet szent Emléke», «a Szeretet köteléke», «a világ örök Csodája» előtt térdelünk s hogy ott térdelünk, ez is szeretetből van, hogy engesztelni kívánunk, arra a szeretet indít. Gondoljunk azokra, akik nem ismerik a szeretet útját és imádkozunk értük olyan buzgón, mint azt tehetjük annak tudatában, hogy a mi szívünk százezer oltáregyesületi tag szíve, a mi ajkunk százezer ajka, a mi kérésünk százezer oltáregyesületi tag kérése, mert mindig az egész oltáregyesületet képviseljük az Úr előtt.

Szeretet útja! világosodj meg! Szeretet útja népesedjél be fénylő lelkek sokaságával és vezesd «hazafelé» az embereket!

OLTÁREGYLETI ÉLET

Teljes búcsúk: Dec. 3., dec. 4., dec. 5., dec. 8., dec. 25., dec. 27. egy tetszésszerű napon, az egyéni imdási óra napján és a havi gyűlés napján a szokásos feltételek mellett.

***

Önmegszentelésnek nevezhetnők az oltáregyesületi tagok előtt azt a nagyon kívánatos törekvést, mellyel a jó Istennel való kapcsolatainkat állandósítani és a szentségi Úr Jézusnak élő «örök mécsesei» lenni igyekszünk. Buzgón fáradozzunk azon, hogy a mi «belső várkastélyunk» mindig az Úr otthona legyen, amely menedéke is az Úr Jézusnak, mások bűnös támadásai ellen. A lelkivilágunk kisugárzik a környezetünkre; megérezzük szavainkon, cselekedeteinken, hogy az Úr Jézus van mögöttük, sőt bennük. Ez az ideális oltáregyesületi élet! Ez használ legjobbat a propagandánk mellett, ezt érzik meg az emberek!

***

Kérvények beadásának az ideje a páratlan év decemberének eleje. A kérvényt a központi oltáregyesület elnöknőjéhez intézve, az egyházmegyei igazgatón keresztül kell benyújtani! Ő véleményezi és dec. 31-ig az Országos Központba küldi. A kérelmekben nem szabad ilyeneket írni «adjanak, amit: csak tudnak, mert semmink sincsen.» Tessék egy kissé számbavenni, hogy mégis mi a legszükségesebb, vagy mit remélhetünk más adományokból, nehogy pont azt kapjuk az oltáregyesületi központtól, ami már mégis megvan. Az oltáregyesület megalapítása az előfeltétele annak, hogy valamely plébánia hozzánk fordulhasson egyházi ruhák és szerekért. Ne akarjunk mindent elvinni a még szegényebb templomok elől! *Ezért megkívánja a Központ az esperes által láttaozott leltárnak a kérvénnyel együtti beküldését is.* A leltárt mi az ajándéktárgyak csomagjába téve visszaküldjük. A kérvények sorsáról értesítést kap minden kérvényező. *Protekciónak kell és hiábavaló!* A megállapított szükségén erejéhez mérten segít a Központ, amely szívesen veszi, ha azok az oltáregyesületi tagok, akiknek jövedelme a mostani időkben több (akik terményeiket dupla, sőt néha (gyümölcs) három-négy-szeres áron tudják értékesíteni) a szokásosnál, jóval többet adnak a szegény templomok szegény Úr Jézusának felruházására. Az anyag ára most háromszoros. Tízezerhatszáz pengőért vettünk az idén miseruhaselymet és még ez nem is elég, oly sok már eddig is a beérkezett kérvény. Nagyobb adományokból több szegény templomunk segíthetünk. A kérvények elbírálása január első hetében történik, de a szétküldés csak a májusi kiállításunk után lesz. Szabály ugyanis az oltáregyesületben, hogy ki kell állítani mindazt, amit a tagok alamizsnáiból termel a Központ, hogy lássák, mi lett az eredménye lelkes közreműködésüknek.

Kiállításunkon az egyes fiókkoltáregyesületek önálló készítménnyel nevük feltüntetésével is szerepelhetnek. Azért írjuk ezt már most, hogy ahol ambícióval és szépen dolgoznak, ez a tudat is lelkesítőleg hasson a kezdeményezését, egyéni izlést felmutató csoportokra. *Egyházi előírással ellenkező dolgokat nem fogadhatunk el kiállításra!*

***

Karácsony szent ünnepére minden oltáregyesületi tag a gyengéd szeretet figyelmes találegynységével készítsen meleg és kedves otthont a szentségi Jézusnak. Akkor boldog lesz karácsonya!

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS**